

[Riishøj]

om udmøntningen af menneskerettighedskriterier, kvindeaspekterne, gældsproblemerne og også hele spørgsmålet om frivilligprogrammet, som pludselig er kommet op i den seneste debat. Der kan jeg tilslutte mig de grundsynspunkter, som blev fremført af hr. Erik B. Smith om, at man nok lige skal slå koldt vand i blodet, når man diskuterer eller prøver at begrænse frivilligprogrammet. Det er fint, at vi får rejst en kvalitetsdebat, men lad os tage det ud fra en kvalitetsvurdering og ikke ud fra et eller andet forsøg på at så mistænkeliggørelse omkring projekter, som gennemgående har kørt godt, men som naturligvis, ganske som andre områder inden for ulandsbistanden, kan trænge til en revision.

Vi hilser med glæde, at der nu er flertal for en dagsorden, der standser udenrigsministerens forsøg på at gøre dansk ulandspolitik dårligere, gøre den mindre international, og vi forventer som en selvfølge, at udenrigsministeren i morgen tager hul på at revidere den 5-årsplan, som han har fremlagt. Jeg kunne forstå på udenrigsministeren, at han troede, at han nu kan åbne forhandlinger igen og ikke ændre ved 5-års-planen, men jeg tager det som en selvfølge – og det håber jeg også udenrigsministeren vil bekræfte i sit svar – at nu revideres den 5-års-plan, og så kan udenrigsministeren komme på et senere tidspunkt, hvis han ønsker at revidere de kriterier. Jeg tror ikke, der er flertal for at udhule i FN-bistanden, heller ikke fra næste finansår, men så må udenrigsministeren jo komme, hvis han har lyst til det.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg forstod simpelt hen ikke, hvad hr. Riishøj mente med den sammenligning med Estland, Letland og Litauen. Man kan da ikke sammenligne dem med nogle ulande, som har etpartisystem. At man måske kan være bekymret for, hvad der vil ske, det kan vi da alle sammen være, men hr. Riishøj kan da ikke være i tvivl om, at det er demokratier, hvor man faktisk har valgt de folkevalgte ved almindelige frie valg. Ellers skulle jeg da være meget dårligt underrettet.

Det er klart, at ordførerne for regeringspartierne selvfølgelig er uinteressante i denne sammenhæng, men jeg vil nu lige gøre hr. Riishøj opmærksom på, at jeg faktisk gjorde en hel del

ud af, at det måske var en overvejelse værd at diskutere netop handelsaspektet noget mere. Hr. Riishøj talte om dette med at kommercialisere – ja, det er et forfærdeligt udtryk – men har hr. Riishøj noget imod, at f.eks. Industrirådet går ind i industri til industri, at man faktisk laver noget samarbejde på det private plan? Er det ikke sådan, at tiden for 5-års-planer selv i SF er forpasset?

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Så vidt jeg opfattede hr. Riishøjs bemærkninger, så sagde hr. Riishøj, at Danida skulle være et konstruktivt modspil til det private erhvervsliv. Jeg vil gerne spørge hr. Riishøj: Ville det egentlig ikke være mere konstruktivt, om Danida også var et medspil til det private erhvervsliv? Det er vel dér, vi skal bevæge vores ulandshjælp hen, så at vi i meget højere grad kommer væk fra den tidligere statsdirigering over mod en markedsøkonomi og mod netop det private erhvervslivs og det private initiativs indflydelse. Så jeg vil gerne spørge, om det er en fortalelse, at hr. Riishøj sagde modspil. Og jeg vil i den forbindelse også gerne spørge hr. Riishøj, om han ikke mener, at netop både med- og modspil ligger i Industrirådets plan.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Sammenligningen mellem de baltiske lande og ulandene gik på konsolidering. Udenrigsministeren brugte udtrykket konsolidering som et argument for at udsætte beslutningen om at få visse samarbejdslande i den tredje verden, fordi de ikke var konsolideret; der var en usikkerhed med hensyn til fremtiden. Men den usikkerhed er da lige så stor i de baltiske lande, fordi de er i en vanskelig overgangsproces, og det var simpelt hen udtrykket konsolidering, som slog mig.

Hvis der er problemer med konsolideringen i visse ulande, ja, så er der sandelig også problemer med konsolidering i visse af Østlandene, men den demokratiske udvikling hilser jeg særdeles velkommen. Den er i øjeblikket på mange måder truet af den økonomiske udvikling, af den gamle nomenklatur, som man kalder det. Det tager mange år, måske i virkeligheden en generation, før man får et demokrati